31986L0280

A TANÁCS IRÁNYELVE
(1986. június 12.)
a 76/464/EGK irányelv mellékletének I. listájában szereplő egyes veszélyes anyagok kibocsátására vonatkozó határértékekről és minőségi célkitűzésekről

(86/280/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 100. és 235. cikkére,

tekintettel a Közösség vízi környezetébe bocsátott egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezésről szóló, 1976. május 4-i 76/464/EGK tanácsi irányelvre [1] és különösen annak 6. és 12. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára [2],

tekintettel az Európai Parlament véleményére [3],

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [4],

mivel a Közösség vizeinek egyes veszélyes anyagok által okozott szennyezéstől való megóvása érdekében, a 76/464/EGK irányelv 3. cikke bevezet egy előzetes engedélyezési rendszert, amely kibocsátási szabványokat határoz meg a mellékletében lévő I. listába tartozó anyagok kibocsátására; mivel a szóban forgó irányelv 6. cikke úgy rendelkezik, hogy ezekre a kibocsátási szabványokra határértékeket, az ilyen anyagok kibocsátása által érintett vízi környezetre pedig minőségi célkitűzéseket állapítsanak meg;

mivel a tagállamoknak alkalmazniuk kell a határértékeket, kivéve olyan esetekben, ahol minőségi célkitűzéseket alkalmazhatnak;

mivel azokat a veszélyes anyagokat, amelyekre ezen irányelv vonatkozik, elsősorban a 76/464/EGK irányelvben elfogadott kritériumok alapján választották ki;

mivel ezeknek az anyagoknak a vízi környezetbe történő kibocsátása által okozott szennyezés nagyszámú ipari létesítménynek tudható be, szükség van az érintett iparág típusa szerinti specifikus határértékek megadására és a minőségi célkitűzések meghatározására azon vízi környezetre vonatkozóan, amelybe az ilyen anyagokat kibocsátják;

mivel a határértékek és minőségi célkitűzések célja a szennyezés kiküszöbölése kell hogy legyen a vízi környezet azon különböző részeiből, amelyeket ezen anyagok kibocsátásai érinthetnek;

mivel ezeket a határértékeket és minőségi célkitűzéseket kifejezetten erre a célra kell előírni és nem a fogyasztóvédelemre vagy a vizekből származó termékek marketingjére vonatkozó szabályok alkotásának szándékával;

mivel a minőségi célok teljesülésének tagállamok általi bizonyításának lehetővé tétele érdekében rendelkezni kell minden egyes kiválasztott és alkalmazott minőségi célkitűzés bejelentéséről a Bizottságnak;

mivel a tagállamoknak törekedniük kell annak biztosítására, hogy az ezen irányelv alapján megtett intézkedések ne okozzák a talaj és a levegő szennyezésének növekedését;

mivel biztosítani kell a fent említett anyagok kibocsátása által érintett vízi környezet a tagállamok által történő folyamatos ellenőrzését ezen irányelv hatékony végrehajtása érdekében; mivel az ilyen ellenőrzés bevezetésére vonatkozó hatáskörökről a 76/464/EGK irányelv nem rendelkezik; mivel a Szerződés ilyen különleges felhatalmazást nem ad, annak 235. cikkéhez kell fordulni;

mivel az ilyen anyagok olyan jelentős szennyezőforrásaira, amelyekre sem a közösségi határértékek, sem az országos kibocsátási szabványok nem vonatkoznak, külön programokat kell kidolgozni a szennyezés kiküszöbölése érdekében; mivel a 76/464/EGK irányelv ilyen hatáskörről sem rendelkezik; mivel az EGK-Szerződés nem tartalmaz sajátos hatáskört, annak 235. cikkéhez kell fordulni;

mivel a felszín alatti víz a 80/68/EGK irányelv [5] tárgya és ezért ki van zárva ezen irányelv hatálya alól;

mivel ezen irányelv hatékony alkalmazása érdekében fontos az, hogy a Bizottság ötévente összehasonlító felmérést adjon a Tanácsnak ezen irányelv tagállamok általi végrehajtásáról;

---

[1] HL L 129., 1976.5.18., 23. o.
[2] HL C 70., 1985.3.18., 15. o.
[3] HL C 120., 1986.5.20.
[4] HL C 188., 1985.7.29., 19. o.
[5] HL L 20., 1980.1.26., 43. o.

mivel a Bizottság javaslatára ezt az irányelvet a tudomány fejlődésének megfelelően kell módosítani és kiegészíteni, különösen a szóban forgó anyagoknak az élő szervezetekben és az üledékekben megnyilvánuló mérgező tulajdonságaira, biológiai bonthatóságára és felhalmozódására vonatkozó ismeretekre vonatkozóan, vagy abban az esetben, ha az elérhető legjobb műszaki megoldás terén következik be fejlődés; mivel e célból ezt az irányelvet új veszélyes anyagokra vonatkozó intézkedésekkel kell kiegészíteni és a mellékletek tartalmát módosítani,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

(1) Ez az irányelv:

– a 76/464/EGK irányelv 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően, megállapítja az irányelv 2. cikkének a) pontjában meghatározott anyagok kibocsátási szabványaihoz tartozó határértékeket az ezen irányelv 2. cikkének e) pontjában definiált ipari üzemekből történő kibocsátásokra,

– a 76/464/EGK irányelv 6. cikke (2) bekezdésének megfelelően, megállapítja a vízi környezetre vonatkozó minőségi célkitűzéseket az ezen irányelv 2. cikkének a) pontjában meghatározott anyagokra,

– a 76/464/EGK irányelv 6. cikke (4) bekezdésének megfelelően, megállapítja a meglévő kibocsátásokra a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai által kiadott engedélyekben előírt feltételeknek való megfelelés határidejeit,

– a 76/464/EGK irányelv 12. cikkének (1) bekezdése alapján, megállapítja azokat a mérési referenciamódszereket, amelyek lehetővé teszik az ezen irányelv 2. cikkének a) pontjában meghatározott anyagok mennyiségének meghatározását a kibocsátásban és a vizsgálandó vízi környezetben,

– a 76/464/EGK irányelv 6 cikkének (3) bekezdése alapján létrehoz egy ellenőrzési eljárást,

– előírja a tagállamok számára, hogy működjenek együtt egymással abban az esetben, amikor a kibocsátások egynél több tagállam vizeit érintik,

– előírja a tagállamok számára, hogy programokat dolgozzanak ki az 5. cikkben meghatározott forrásokból származó szennyezések elkerülésére vagy kiküszöbölésére,

– az I. mellékletben megállapít egy sor általános rendelkezést, amelyek valamennyi, a 2. cikk a) pontjában meghatározott anyagra alkalmazhatók, különösen a kibocsátási szabványok határértékeire (A. rész), a minőségi célkitűzésekre (B. rész) és a mérési referenciamódszerekre (C. rész) vonatkozóan,

– a II. mellékletben minden egyes anyagra vonatkozóan megállapít egy sor sajátos rendelkezést, amelyek az általános részeket kibővítik és kiegészítik.

(2) Ezen irányelv hatálya - a felszín alatti vizek kivételével - a 76/464/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott vizekre terjed ki.

2. cikk

Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

a) „anyagok”:

azok a 76/464/EGK irányelv mellékletének I. listájában felsorolt anyagcsaládokba és csoportokba tartozó veszélyes anyagok, amelyeket ezen irányelv II. melléklete határoz meg;

b) „határértékek”:

az a) pontban meghatározott anyagokra a II. melléklet A. részében megadott értékek;

c) „minőségi célkitűzések”:

az a) pontban meghatározott anyagokra a II. melléklet B. részében megadott követelmények;

d) „anyagok használata”:

bármilyen ipari folyamat, beleértve az a) pontban meghatározott anyagok előállítását, feldolgozását, vagy felhasználását, vagy bármilyen más olyan ipari folyamatot, amelynek lényegi része az ilyen anyagok jelenléte;

e) „ipari üzem”:

olyan üzem, amelyben az a) pontban meghatározott anyagokat, vagy ezeket tartalmazó bármely más anyagot használnak;

f) „meglévő üzem”:

olyan üzem, amely az ezen irányelvről szóló értesítést követő 12 hónapon belül, vagy - adott esetben - az irányelvet módosító olyan irányelvről szóló értesítést követő 12 hónapon belül, amely erre az üzemre vonatkozik, megkezdi működését;

g) „új üzem”:

– olyan ipari üzem, amely az ezen irányelvről szóló értesítést követő 12 hónapon túl, vagy - adott estben - az irányelvet módosító olyan irányelvről szóló értesítést követő 12 hónapon túl, amely erre az üzemre vonatkozik, kezdi meg működését,

– egy olyan meglévő ipari üzem, amelynek az anyagok használatára vonatkozó kapacitása az ezen irányelvről szóló értesítést követő 12 hónapon túl, vagy - adott esetben - az irányelvet módosító olyan irányelvről szóló értesítést követő 12 hónapon túl, amely erre az üzemre vonatkozik, jelentősen megnövekedik.

3. cikk

(1) A határértékeket, a betartásukra megállapított határidőket és a kibocsátások felügyeletére és ellenőrzésére szolgáló eljárásokat a mellékletek A. részei tartalmazzák.

(2) A határértékeket rendszerint annál a pontnál kell alkalmazni, ahol a 2. cikk a) pontjában meghatározott anyagokat tartalmazó szennyvizek elhagyják az ipari üzemet.

Amennyiben bizonyos anyagok esetén más olyan pontokat kell megállapítani, amelyeknél a határértékek alkalmazandóak, ezeket a pontokat a II. melléklet sorolja fel.

Ha az ilyen anyagokat tartalmazó szennyvizeket az ipari üzemen kívüli, ezek eltávolítására szolgáló tisztítóműben kezelik, akkor a tagállam engedélyezheti, hogy a határértékeket annál a pontnál alkalmazzák, ahol a szennyvizek a tisztítóművet elhagyják.

(3) A 76/464/EGK irányelv 3. cikkében meghatározott engedélyeknek legalább olyan szigorú rendelkezéseket kell tartalmazniuk, mint amilyenek ezen irányelv mellékleteinek A. részeiben szerepelnek, kivéve azokat az eseteket, amikor egy tagállam a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében foglaltakat valósítja meg, az irányelv mellékleteinek B. részei alapján.

Az engedélyeket legalább négyévente felül kell vizsgálni.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdésből és a 76/464/EGK irányelv rendelkezéseiből eredő kötelezettségeik sérelme nélkül, a tagállamok csak akkor adhatnak ki engedélyt új üzemeknek, ha ezek az üzemek az elérhető legjobb műszaki megoldásnak megfelelő szabványokat alkalmaznak, amennyiben erre szükség van az említett irányelv 2. cikke alapján a szennyezés kiküszöbölése, vagy a verseny torzulásának megelőzése érdekében.

A választott eljárástól függetlenül, amennyiben az alkalmazni kívánt intézkedések műszaki okok miatt nem felelnek meg az elérhető legjobb műszaki megoldásnak, az érintett tagállam még az engedélyezés előtt benyújtja a Bizottságnak az ennek okait alátámasztó indoklást.

A Bizottság haladéktalanul megküldi ezeket az indokokat a többi tagállamnak, és amint lehetséges, a második albekezdésben meghatározott mentességre vonatkozó véleményét tartalmazó jelentését is elküldi valamennyi tagállamnak. Ha szükséges, egyidejűleg megfelelő javaslatokat nyújt be a Tanácshoz.

(5) A 2. cikk a) pontjában említett anyagok jelenlétének kimutatására javasolt elemzési referenciamódszereket a II. melléklet C. része tartalmazza. Más módszereket is lehet alkalmazni akkor, ha ezeknek a módszereknek a kimutatási határa, precizitása és pontossága legalább olyan jó, mint a II. melléklet C. részében foglaltak.

(6) A tagállamok biztosítják azt, hogy az ezen irányelv végrehajtása érdekében tett intézkedések ne okozzák más környezeti elemek, nevezetesen a talaj és a levegő ezekkel az anyagokkal való szennyezettségének növekedését.

4. cikk

Az érintett tagállamok felelősek a jelentős kibocsátásokat okozó ipari létesítmények és más források kibocsátásai által érintett vízi környezet megfigyeléséért.

Ha a kibocsátások egynél több tagállam vizeit érintik, akkor az érintett tagállamok együttműködnek azzal a céllal, hogy összehangolják a megfigyelési eljárásaikat.

5. cikk

(1) Az olyan anyagok esetében, amelyek a II. mellékletben erre vonatkozó utalást tartalmaznak, a tagállamok speciális programokat dolgoznak ki, hogy elkerüljék vagy megszüntessék ezeknek az anyagoknak azon jelentős forrásokból (ideértve a többszörös vagy diffúz forrásokat is) származó szennyezéseit, amely források nem tartoznak a közösségi határértékekre vonatkozó, illetve a tagállami kibocsátási szabványokra vonatkozó szabályozás hatálya alá.

(2) A programok tartalmazzák különösen az (1) bekezdésben meghatározott anyagok helyettesítésére, visszatartására és/vagy visszanyerésére szolgáló legmegfelelőbb intézkedéseket és technikákat.

(3) A speciális programokat az azon irányelvről szóló értesítést követő öt éven belül kell megvalósítani, amelyik az érintett anyagra vonatkozik

6. cikk

(1) A Bizottság összehasonlító értékelést készít ezen irányelv tagállamok általi megvalósításáról, a tagállamok által a 76/464/EGK irányelv 13. cikke szerint, vagy megkeresése alapján esetenként nyújtott tájékoztatások alapján, amelyek különösen a következőket tartalmazzák:

– az anyagok kibocsátásaira vonatkozó kibocsátási szabványokat megállapító engedélyek részletei,

– az 1. cikk (2) bekezdésében meghatározott vizekbe bocsátott anyagokra vonatkozó nyilvántartás eredményei,

– a II. melléklet A. és B. részeiben szereplő határértékek vagy a minőségi célkitűzések teljesítése,

– a 4. cikkben meghatározott megfigyelés eredményei a vízi környezet kibocsátások által érintett területeire vonatkozóan,

– az 5. cikkben meghatározott speciális programok a szennyezés megszüntetésére.

(2) Az (1) bekezdésben említett összehasonlító jelentést a Bizottság ötévenként megküldi a Tanácsnak, első alkalommal az ezen irányelvről szóló értesítést követő négy évvel.

(3) A tudomány, különösen a 2. cikk a) bekezdésében meghatározott anyagoknak az élő szervezetekben és az üledékben megnyilvánuló mérgező tulajdonságaira, biológiai bonthatóságára és élő szervezetekben való felhalmozódására vonatkozó ismeretek fejlődése, vagy az elérhető legjobb műszaki megoldások továbbfejlesztése esetén a Bizottság megfelelő javaslatot nyújt be a Tanácshoz azzal a céllal, hogy - szükség esetén - szigorítsa meg a határértékeket és a minőségi célkitűzéseket, vagy azért, hogy új határértékeket és további minőségi célkitűzéseket állapítson meg.

7. cikk

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 1988. január 1-jéig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) A tagállamok - elfogadásukat követően azonnal - közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat az előírásait, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

8. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1986. június 12-én.

a Bizottság részéről

az elnök

P. WINSEMIUS

MELLÉKLET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

Ez a melléklet három részből áll, ezek az összes érintett anyagra vonatkozó általános követelményeket tartalmazzák a következő bontásban:

– A rész: a kibocsátási szabványok határértékei,

– B rész: minőségi célkitűzések,

– C rész: mérési referenciamódszerek.

Az általános követelményeket a II. melléklet egy sor további, olyan követelménnyel részletezi és egészíti ki, amelyek az egyes anyagokra vonatkoznak.

A. RÉSZ

Határértékek, ezek teljesítésének határidői és a kibocsátások ellenőrzésének és felügyeletének eljárásai

1. A határértékeket és ezek teljesítésének előírt időpontjait a II. melléklet A. része tartalmazza a különböző típusú ipari üzemek szerinti bontásban.

2. A kibocsátott anyagok mennyiségei az ipari üzem által ugyanazon időszak alatt termelt, feldolgozott vagy felhasznált anyagok mennyiségével, vagy a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerint az ilyen tevékenységre jellemző más paraméter egységével vannak megadva.

3. A határértékeket azokra az ipari üzemekre vonatkozóan, amelyek a 2. cikk a) pontjában említett anyagokat bocsátanak ki és nincsenek megemlítve a II. melléklet A. részében, szükség esetén, a Tanács egy későbbi időszakban határozza meg. Addig a tagállamok a 76/464/EGK irányelvvel összhangban önállóan határozzák meg az ilyen anyagok kibocsátására vonatkozó kibocsátási szabványokat. E szabványoknál figyelembe kell venni az elérhető legjobb műszaki megoldásokat, és e szabványok nem lehetnek kevésbé szigorúak, mint a leginkább összemérhető határértékek a II. melléklet A. részében.

   Ez a bekezdés vonatkozik azokra az esetekre is, amikor egy ipari üzem tevékenysége más mint azok, amelyekre határértékek vannak megadva a II. melléklet A. részében, és amelyekről feltételezhető, hogy a 2. cikk a) bekezdésében meghatározott anyagokat bocsátanak ki.

4. Azokat a koncentrációban kifejezett határértékeket, amelyeket elvileg nem lehet meghaladni, a II. melléklet A. része tartalmazza a szóban forgó ipari üzemek szerinti csoportosításban. A maximális koncentráció formájában megadott határértékek - ha nem ezek a kizárólagosan alkalmazható értékek - semmiképpen ne legyenek nagyobbak azoknál az értékeknél, amelyeket a tömegadatoknak a szennyező tevékenységre jellemző elemenkénti vízigényekkel történő osztása eredményez. Azonban, mivel az ilyen anyagok koncentrációja az elfolyó vízben függ a víz mennyiségétől, az pedig a különböző üzemeknél és folyamatokban más és más, a kibocsátott anyagnak a tevékenységre jellemző paraméterre vonatkoztatott fajlagos tömegével kifejezett, a II. melléklet A. részében megadott határértékeknek minden esetben meg kell felelniük.

5. Ellenőrzési eljárást kell létrehozni annak ellenőrzésére, hogy a 2. cikk a) pontjában meghatározott anyagok kibocsátása megfelel-e a kibocsátási szabványoknak.

   Ennek az eljárásnak rendelkeznie kell a minták vételéről és elemzéséről, a kibocsátás térfogatáramának méréséről, a használt anyag mennyiségéről, vagy – adott esetben – a II. melléklet A. részében felsorolt szennyező tevékenységek jellemző paramétereinek méréséről.

   Különösen akkor, ha a használt anyagok mennyiségét nem lehet meghatározni, az ellenőrzési eljárást azokra az anyagmennyiségekre lehet alapozni, amelyeket az engedélyezés alapjául szolgáló termelési kapacitásnak megfelelően felhasználhatnak.

6. A kibocsátásból 24 órás reprezentatív mintát kell venni. Az egy hónap alatt kibocsátott anyagok mennyiségét a kibocsátott napi anyagmennyiségek alapján kell kiszámítani.

A II. mellékletben azonban bizonyos anyagok kibocsátására mennyiségi küszöbértékeket állapítanak meg, amelyek alatt a tagállamok egyszerűsített ellenőrzési eljárást alkalmazhatnak.

7. Az 5. bekezdésben előírt mintavételt és térfogatáram mérést általában azokon a pontokon kell végezni, amelyekre a 3. cikk (2) bekezdése a határértékeket megállapította.

Azonban, amikor szükséges annak biztosítása érdekében, hogy a mérések megfeleljenek a mellékletek C. részében szereplő követelményeknek, a tagállam megengedheti, hogy a mintavétel és a térfogatáram-mérés a határértékek alkalmazására megállapított helytől eltérő ponton történjen, feltéve, hogy:

– ezek a mérések átfognak minden, az üzemből származó a szóban forgó anyaggal esetleg szennyezett vízkibocsátást,

– rendszeres ellenőrzések azt mutatják, hogy a mérések teljes mértékben reprezentálják a határértékek alkalmazásának pontjainál kibocsátott mennyiségeket, vagy azoknál mindig nagyobb értékeket adnak.

B. RÉSZ

Minőségi célkitűzések, az ezeknek való megfelelés határidői és az ellenőrzési és felügyeleti eljárások

1. Azon tagállamoknak, amelyek a 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésében említett eltérés lehetőségét alkalmazzák, az említett irányelv 5. cikkének értelmében a saját maguk által megállapítandó és alkalmazandó kibocsátási szabványokat úgy kell megállapítani, hogy az ott előírtakból következő, a 2. és 3. pont értelmében megállapított, megfelelő minőségi célkitűzés vagy célkitűzések teljesüljenek a 2. cikk a) pontjában meghatározott anyagok kibocsátása által érintett területen. A hatáskörrel rendelkező hatóság határozza meg minden esetben az érintett területet, és választja ki a következő 2. és 3. pont alapján meghatározott minőségi célkitűzések közül azt a célkitűzést vagy célkitűzéseket, amelyet, vagy amelyeket megfelelőnek ítél az érintett területre történő alkalmazás szempontjából, annak figyelembevételével, hogy ennek az irányelvnek a célja az összes szennyezés kiküszöbölése.

2. A 76/464/EGK irányelv értelmében vett szennyezés annak 2. cikke szerinti kiküszöbölése érdekében, a minőségi célkitűzések és az ezeknek való megfelelés határidői a II. melléklet B. részében vannak felsorolva.

3. Amennyiben a II. melléklet B. része másképpen nem rendelkezik, a minőségi célkitűzésként feltüntetett valamennyi koncentráció az egy év alatt kapott eredmények számtani átlagát jelenti.

4. Amennyiben egynél több minőségi célkitűzés vonatkozik az egy területen belül lévő vizekre, akkor a vízminőség feleljen meg minden egyes célkitűzésnek.

5. Az illetékes hatóság az ezen irányelv alapján kiadott valamennyi engedélyre előírja a szóban forgó minőségi célkitűzésnek vagy célkitűzéseknek való megfeleléshez szükséges részletes szabályokat, ellenőrzési eljárásokat és a megfelelés időpontjait.

6. A 76/464/EGK irányelv 6. cikkének (3) bekezdésével összhangban, a tagállamok minden egyes választott és alkalmazott minőségi célkitűzéssel kapcsolatban jelentést küldenek a Bizottsághoz az alábbiakról:

– a kibocsátási pontok és az szétoszlás módjai,

– a terület, melyre a minőségi célkitűzés vonatkozik,

– a mintavételi helyek,

– a mintavételek gyakorisága,

– a mintavételi és mérési módszerek,

– a kapott eredmények.

7. A mintákat a kibocsátás által érintett területen a vízi környezet minőségét reprezentáló pontokon, a kibocsátás helyének megfelelő közelségében kell venni, és a mintavétel gyakoriságát úgy kell megválasztani, hogy alkalmas legyen a vízi környezetben bekövetkező változások kimutatására, különös tekintettel a hidrológiai feltételek természetes ingadozásaira.

C. RÉSZ

Mérési referenciamódszerek és kimutatási határok

1. A tagállamokban az ivóvízkivételre szánt felszíni víz mérésének módszereiről, valamint a mintavételek és elemzések gyakoriságáról szóló, 1979. október 9-i 79/869/EGK tanácsi irányelv [1] fogalommeghatározásait kell alkalmazni ezen irányelv keretein belül.

2. A szóban forgó anyagok koncentrációjának meghatározására alkalmazandó mérési referenciamódszerek és az érintett környezetre vonatkozó kimutatási határértékek a II. melléklet C. részében vannak felsorolva.

3. A kimutatási határok, a módszer precizitása és pontossága valamennyi anyagra a II. melléklet C. részében van megállapítva.

4. Az elfolyó víz térfogatáramának mérését ± 20 %-os pontossággal kell elvégezni.

[1] HL L 271., 1979.10.29., 44. o.

II. MELLÉKLET

KÜLÖNLEGES RENDELKEZÉSEK

1. A széntetrakloridra vonatkozólag

2. A DDT-re vonatkozólag

3. A pentaklór-fenolra vonatkozólag

Az e mellékletben felsorolt anyagok számozása megfelel a Bizottságtól a Tanácsnak 1982. június 22-én megküldött közleményében ([1]) szereplő129 anyagot tartalmazó listának.

Ha a jövőben e mellékletbe olyan anyagok is belekerülnek, amelyek nem szerepelnek a fent említett felsorolásban, akkor ezek felvételük időrendi sorrendjében számozandóak meg, a 130. sorszámtól kezdve.

I. **A szén-tetrakloridra (13. sz.)** ([2]) **vonatkozó különleges előírások**

CAS szám ([3]): 56-23-5

([1]) HL C 176., 1982.7.14., 3. o.

([2]) Az 5. cikk különösen a széntetrakloridnak az ipari mosodákban történő felhasználására vonatkozik.

([3]) CAS (Chemical Abstract Service) szám.

A. rész (13): A kibocsátási szabványok határértékei

Az ipari üzem típusa (1) (2)	A középérték típusa	A határértékek értékei (3)		Betartandó az alábbi időponttól
		Tömegmértékben kifejezve	Koncentrációban kifejezve	
1. Szén-tetraklorid	Havi	a) mosást alkalmazó folyamatra: 40 g CCl_4/tonna teljes CCl_4 és perklór-etilén gyártási kapacitás	1,5 mg/l	1988.1.1.
		b) mosást nem tartalmazó folyamatra: 2,5 g/t)	1,5 mg/l	
	Napi	a) mosást tartalmazó folyamatra: 80 g/t	3 mg/l	
		b) mosást nem tartalmazó folyamatra: 5 g/t	3 mg/l	
2. Metil-klorid gyártása metán klórozással (beleértve a nagynyomású elektrolitos klórfejlesztést) és metanolból	Havi	10 g CCl_4/tonna teljes metilklorid gyártási kapacitás	1,5 mg/l	1988.1.1.
	Napi	20g/t	3 mg/l	
3. perklórozással Klórozott-fluorozott (4)	Havi	–	–	–
	Napi	–	–	–

(1) Az I melléklet A. részének 3. pontjában meghatározott ipari létesítmények közül névszerinti utalás történik azokra, amelyek szén-tetrakloridot alkalmaznak oldószerként.

(2) Egyszerűsített ellenőrzési eljárást lehet alkalmazni, ha az éves kibocsátás nem több mint 30 kg/év.

(3) Tekintettel a szén-tetraklorid illékonyságára, valamint a 3. cikk (6) bekezdésének betartása érdekében azon esetekben, amikor olyan eljárásokat alkalmaznak, amelyekben a szén-tetraklorid tartalmú szennyvizek a friss levegőn erős mozgásnak vannak kitéve, a tagállamok előírják, hogy a határértékeket a szennyvíznek az érintett létesítménybe történő belépése előtt kell betartani; biztosítják, hogy a teljes vízmennyiséget figyelembe vegyék, amely a szennyezés által érintve lehet.

(4) Jelenleg nincs lehetőség határértékeket elfogadni erre az ágazatra. Az ilyen határértékeket egy későbbi időpontban a Tanács fogja elfogadni a Bizottság javaslata alapján.

B. rész (13): Minőségi célkitűzések (1)

Környezet	Minőségi cél	Mértékegység	Betartandó az alábbi időponttól
Belföldi felszíni vizek Torkolat vizek Torkolati vizektől különböző belső parti vizek Parti tengervizek	12	µg/l CCl_4	1988.1.1.

(1) A 76/464/EGK irányelv 6. cikke (3) bekezdésének sérelme nélkül, ahol bizonyított az előbbi minőségi célkitűzéseknek való megfelelés és annak folyamatos megtartására való képesség, ott egyszerűsített megfigyelési eljárást lehet alkalmazni

C. rész (13): Mérési referenciamódszer

1. Az elfolyó vízben és a vizekben a széntetraklorid jelenlétének megállapítására szolgáló referenciamódszer a gázkromatográfia.

   0,5 mg/l-nél kisebb koncentrációk esetén érzékeny detektort kell használni és ekkor a meghatározási határ (1) 0,1 µg/l. A 0,5 mg/l-nél nagyobb koncentrációknál a 0,1 mg/l is elfogadható meghatározási határként (1).

2. A módszer precizitása és pontossága legyen ± 50 % a meghatározási határ (1) kétszeresének megfelelő koncentrációnál.

II. **A DDT-re (46. sz.)** (2) (3) **vonatkozó különleges előírások**

CAS szám: 50-29-3 (4)

STANDSTILL: A DDT koncentráció a vízi környezetben, az üledékekben és/vagy a puhatestűekben és/vagy a kagylókban nem növekedhet jelentősen az idők során.

A. rész (46): A kibocsátási szabványokra vonatkozó határértékek (1) (2)

Az ipari üzem típusa (3) (4)	Az átlagérték típusa	A határértékek		Betartandó az alábbi időponttól
		g/gyártott, kezelt vagy felhasznált anyag tonnában kifejezve	mg/kibocsátott víz literében kifejezve	
1. DDT gyártása, beleértve a DDT képződést is azonos telephelyen	Havi	8	0,7	1988.1.1.
	Napi	16	1,3	1988.1.1.
	Havi	4	0,2	1991.1.1.
	Napi	8	0,4	1991.1.1.

(1) Az új üzemeket tekintve, az elérhető legjobb műszaki megoldások lehetővé kell tegyék azt, hogy a DDT esetében kibocsátási szabványként az 1 g/t gyártott anyag értéknél alacsonyabb értéket állapítsanak meg.

(2) Az ezen irányelv végrehajtása során szerzett tapasztalatok alapján a Bizottság az ezen irányelv 6. cikkének (3) bekezdése szerint megfelelő időben javaslatokat nyújt be a Tanácshoz szigorúbb határértékek elfogadására vonatkozóan, amelyek 1994-ben lépnek hatályba

(3) Az I. melléklet A. részének 3. pontja alá tartozó ipari üzemek esetén névszerinti utalás történik azokra az üzemekre, amelyek DDT-t képeznek a gyártási létesítmény területén kívül, és a dicofolt gyártó szektorra.

(4) Egyszerűsített ellenőrzési eljárás alkalmazható, ha az éves kibocsátás kevesebb mint 1 kg/év.

---

(1) Egy adott anyag xg „meghatározási határa" az a legkisebb mennyiség, ami egy adott módszer segítségével mennyiségileg meghatározható, és ami még a zérus értéktől szignifikánsan különbözik.

(2) Az 1,1,1-triklór-2,2-bisz(p-klórfenil)-etán;
1,1,1-diklór-2,2-bisz(p-klór-fenil)-etán;
1,1-triklór-2(o-klór-fenil)-2-(p-klór-fenil)-etán;
1,1-diklór-2,2-bisz(p-klór-fenil)-etilén izomerek összege.

(3) Az 5. cikk akkor vonatkozik a DDT-re, ha az e mellékletben említett forrásoktól eltérő más forrásról van szó.

(4) CAS (Chemical Abstract Service) szám

B. rész (46): Minőségi célkitűzések

Környezet	Minőségi cél	Mértékegység	Betartandó az alábbi időponttól
Belföldi felszíni vizek Torkolati vizek	10 a para-para DDT izomerre	µg/l	1988.1.1.
Torkolati vizektől különböző belső parti vizek Parti tengervizek	25 az összes DDT-re		

C. rész (46): Mérési referenciamódszer

1. A kibocsátásokban és a vízi környezetben jelenlevő DDT megállapítására szolgáló referenciamódszer a gázkromatográfia elektronbefogásos detektorral, a megfelelő oldószer segítségével végzett extrahálást követően. Az összes DDT-re vonatkozó meghatározási határ (1) közelítőleg 4 µg/l a vizekben és 1 µg/l a kibocsátásokban, a mintában jelenlevő egyéb anyagok számától függően.

2. A DDT üledékekben, és szervezetekben történő meghatározásának referenciamódszere a gázkromatográfia elektronbefogásos detektorral, a minta megfelelő előkészítését követően. A meghatározási határ 1 µg/kgnote (2).

3. A módszer precizitása és pontossága legyen ± 50 % a meghatározási határ kétszeresének megfelelő koncentrációnál. (2)

III. **A pentaklórfenolra (102.)** (3) (4) **vonatkozó különleges előírások**

CAS szám:87-86-5 (5)

STANDSTILL: A PCP koncentráció az üledékekben és/vagy a puhatestűekben és/vagy a kagylókban és/vagy halakban nem növekedhet jelentősen az idők során.

A. rész (102): A kibocsátási szabványok határértékei

Az ipari üzem típusa (1) (2)	Az átlagérték típusa	A határértékek		Betartandó az alábbi időponttól
		g/gyártott vagy felhasznált anyag tonnában kifejezve	mg/kibocsátott liter vízben kifejezve	
1. Nátrium-pentaklór-fenát gyártása hexaklórbenzol hidrolízisével	Havi	25	1	1988.1.1.
	Napi	50	2	1988.1.1.

(1) Az I. melléklet A. részének 3. pontja alá tartozó ipari üzemek esetén névszerinti utalás történik azokra az üzemekre, amelyek nátrium-pentaklór-fenátot elszappanosítási eljárással gyártanak, és amelyek a pentaklórfenolt klórozással állítják elő.

(2) Egyszerűsített ellenőrzési eljárás alkalmazható, ha az éves kibocsátás kevesebb, mint 3 kg/év

(1) CAS (Chemical Abstract Service) szám.

(2) Egy adott anyag xg „meghatározási határa" az a legkisebb mennyiség, ami egy adott módszer segítségével mennyiségileg meghatározható, és ami még a zérus értéktől szignifikánsan különbözik.

(3) A kémiai vegyület 2,3,4,5,6-pentaklór-1-hidroxibenzil és ennek sói.

(4) Az 5. cikk a pentaklórfenolra, és különösen annak fakezelésnél történő felhasználására vonatkozik.

(5) CAS (Chemical Abstract Service) szám.

B. rész (102): Minőségi célkitűzések

Környezet	Minőségi célkitűzés	Mértékegység	Betartandó az alábbi időponttól
Belföldi felszíni vizek Torkolati vizek Torkolati vizektől különböző belső parti vizek Parti tengervizek	2	µg/l	1988.1.1.

C. cím (102): Mérési referenciamódszer

1. A kibocsátásokban és a vízi környezetben a pentaklórfenol meghatározására szolgáló referenciamódszer a nagynyomású folyadékkromatográfia vagy a gázkromatográfia elektronbefogásos detektorral, a megfelelő oldószer segítségével végzett extrakciót követően. A meghatározási határ [1] 2 µg/l a kibocsátásokra és 0,1 µg/l a vízi környezetre vonatkozóan.

2. A pentaklórfenol üledékekben, és szerves anyagokban történő meghatározásának referenciamódszere a nagynyomású folyadékkromatográfia vagy a gázkromatográfia elektronbefogásos detektorral, a minta megfelelő előkészítését követően. A meghatározási határ [1] 1 µg/kg.

3. A módszer precizitása és pontossága legyen ± 50 % a meghatározási határ [1] kétszeresének megfelelő koncentrációnál.

[1] Egy adott anyag xg „meghatározási határa" az a legkisebb mennyiség, ami egy adott módszer segítségével mennyiségileg meghatározható, és ami még a zérus értéktől szignifikánsan különbözik.